

## Prokřehlá - Roubíček, Vilda

G  
Stín masívům dají mraky jasných dnů,  
pád v rozletu říká, Věř a pokračuj!  
Kdekomu vrátí dech, vrátí skromnost vrtochům,  
přítokům, přese spěch, staví hráze vší moudrostí proroků.

C D C D G

Zdí puklina její souměr utíná.  
Svět usíná, pro víru jen lidi umíraj.  
Do očí nejmenších vkládá radost, klid a smír,  
od prahu konejší, hlídá spánek, jemná ruka mateří.  
jemná ruka mateří..

Prokřehlá duše, ta, co války nezastaví,  
její zpívání zůstává, i když tóny hlasy znaví.  
Prokřehlá duše ptá se, možná se i bojí,  
že neobstojí úskalím, co za války nestojí.

Jen člověk sám předstírá svůj sebeklam,  
sám neví kam, má poskládat svůj chrám.  
Pak únava dosedá – na mě, na zem, já dál sním.  
Dávno jsem pochopil, že ve víře má hlavní slovo smír.

že ve víře má hlavní slovo mír..

Prokřehlá duše, ta, co války nezastaví,  
její zpívání zůstává, i když tóny hlasy znaví.  
Prokřehlá duše ptá se, možná se i bojí,  
že neobstojí úskalím, co války nestojí.